

Vazgeçmişim

– kul mehmet · 28 Şubat 2017

Unut beni dedi
Çek ellerini elimden gönlümden sevme dedi
Gözlerini çek gözlerimde düşlerimde
Bıraksam düşeceğim
Bilmiyordu
Hissetmiyordu
Bıraktım ellerimi
Düştüm uçurumdan aşağıya
Kırıldı her yerim
Parçalandı bedenim
Kalkamaz oldum
Ben düşerken bakmadı
Sönmüş yüreğimi alıp yüreği ile ısıtmadı
Tekrar yakmadı
Üşüdüm
Düştüm
Küstüm
Yüreğim benim gibi ıssız kaldı
İssizlik beni sardı üşüdüm titredim
Sarılacak taşları buldum
Sarılamadım
Biraz daha büyüdüm
Ama gönülden küçüldüm üzüldüm
Bekledim uçurumların dibinde
O çekti gitti eli cebinde
Kalkıp yürüyemedim
Dizlerim gönlüm gibi benim gibi kırılmıştı
Sürünerek ilerlemeye çalıştım
Girdim karanlık bir mağaranın içine
Bir süre sonra kendi karanlığıma büründüm
Alıştım
Karanlığa karıştım
Alıştım
Ne kendimle
Ne de bir daha insanlarla barıştım

Yürüyemedim bir daha oturdum
Geçmedi yüreğimdeki sızı
Alışamadım buna hep kanadı
Saramadım kanadı
Kanadıkça sızladı
Karardı gözlerim
Uyuşturdu ellerim
Her şeyden vazgeçtiğim gibi
Kendimden de
Hayatımda
Ömrümden de vazgeçmiştim
Uzandı vardı ruhum leylaklarla dolu
Rengârenk çiçeklerle dolu bahçelere
Tanıyamadım bir anda anlayamadım
Leylakların kokusu cennetten geliyordu sanki
Ben gezdim leylaklarla dolu bahçeler çoğaldı
Onlar koktu ben kokladım
Etrafımda gülümseyen insanlar
Hoş geldin derken
Şaşırdım
Ben layık değildim bunlara
Yanlışlık var dedim
Sesimi çıkarmadım
Bıraktım kendimi özgürce
Leylaklarla kokan bahçelere özgürce
Artık hiçbir yerim ağrıyıyordu
Üzülüyordum
Gülüyordum
Bana gülümsüyorlardı
Zamansız bir köşede
Karanlıkta değildim
Aydınlıktı her yer
Ama bu aydınlık aydınlık değil
Bembeyaz hatta bembeyazdan da bembeyaz
Her yeri nur kaplamıştı
Evet, evet nur kaplamıştı
Karanlık bir köşe
Hatta bir köşe dahi yoktu
Uçsuz bucaksız leylaklardan

Güllerden lalelerden çiçekler vardı

Mehmet Alu /Kul Mehmet